

Mig bekendt er det ikke tilfældet, og derfor må jeg også sige, at jeg synes, det er lidt for letkøbt – og her taler jeg ikke til Socialdemokratiet; jeg synes, at fru Karen Hækkerup holdt en meget afbalanceret tale og stillede nogle meget relevante spørgsmål om, hvorvidt det her kan have konsekvenser for Danmark. Men resten af partierne, der har talt imod, er kommet med det argument: Vi kan i Danmark ikke gøre noget, vi synes er rigtigt, for tænk, hvis nogle af dem, der gør de forkerte ting, så lader sig inspirere af os.

Sjældent har jeg hørt mage til argumentation. Vi må gøre de ting i Danmark, som vi mener er rigtige. Og jeg vil sige, at jeg synes, det er rigtigt, at man har en sikkerhed for, at den pakistanske far, der tager sin pige, som er født og opvokset i Danmark, til Pakistan for at få hende tvangsgift, kan retsforfølges i Danmark. Det giver det her lovforslag mulighed for, og det synes jeg er rigtigt.

Om pakistanere så skulle træffe beslutning om en vanvittig lovgivning, kan vi fra dansk side på ingen som helst måde gøres medskyldige i. Men jeg vil sige til fru Karen Hækkerup, at jeg meget gerne under udvalgsbehandlingen medvirker til, at vi behandler det her spørgsmål, som er blevet rejst.

Efter vores opfattelse er det her lovforslag fuldt ud i overensstemmelse med folkeretten, og vi nærer ikke den bekymring, som andre gør, bl.a. fordi vi i forhold til fravigelsen af dobbelt strafbarhed har opstillet nogle hegnspele for, hvornår det her kan gøres gældende. Det betyder bl.a., at det kun er, hvis det er personer, der er danske statsborgere eller bor i Danmark og har fast ophold her, at det her overhovedet kan finde anvendelse.

Der er altså ikke tale om, at vi, fordi en dansker tilfældigvis er involveret i et eller andet i udlandet, lige pludselig vil til at bestemme over hele verden. Det er der altså ikke tale om, og derfor synes jeg, at man strammer argumentationen lige lovlig meget, når man sådan gør lige præcis det her princip til et meget stort problem. For så ville det jo også have været et problem de to gange, hvor vi tidligere har ændret på vores definition af jurisdiktion, både når det gjaldt omskæring af piger, og når det gjaldt seksuelt misbrug af børn – da kunne man have brugt præcis den samme argumentation, som der bliver fremført her i dag.

Det var så ikke belejligt dengang, for det var vanskeligt at sige nej, men nu føler man alligevel, at man godt kan springe fra.

Nu er fru Line Barfod gået, men jeg vil gerne fastholde – og det synes jeg er vigtigt – at det er i fuld overensstemmelse med folkeretten; der er ikke nogen folkeretlige problemer i det her forslag, tværtimod kunne man nærmere argumentere for, at her lever vi op til vores folkeretlige forpligtelser og gør det nemmere for Danmark at retsforfølge i forbindelse med krigsforbrydelser og andre ting.

Kl. 15:07

Der har også været andre spørgsmål, som jeg så alligevel – fordi vi jo plejer at have en meget god stemning i Folketingssalen i forbindelse med retsforslag – vil kategorisere som ganske relevante forslag.

Både fru Karina Lorentzen og hr. Simon Emil Ammitzbøll har rejst nogle problemstillinger, som også er blevet rejst i høringsfasen. De har bl.a. omhandlet spørgsmålet om, hvorvidt der var en tilstrækkelig afgrænsning af det aktive personalprincip – altså hvorvidt spørgsmålet om det at have fast bopæl i Danmark var godt nok præciseret.

Vi har jo i den kommenterede høringsoversigt forsøgt at redegøre for, hvorfor vi mener, at afgrænsningen sådan set er præcis nok. Hvis man er her på tålt ophold, hvis man er her gennem lang tid og søger om opholdstilladelse, kan man være omfattet af reglerne, men det er klart, at hvis man er turist i Danmark i en weekend, er man ikke omfattet af reglerne.

Men jeg vil gerne medvirke til, at vi under udvalgsbehandlingen måske kan være med til at løse i hvert fald noget af problemet for hr. Simon Emil Ammitzbøll og fru Karina Lorentzen på det punkt. For jeg er enig i, at vi selvfølgelig altid skal arbejde på at gøre lovgivningen så klar som overhovedet muligt.

Men jeg må fastholde over for hr. Simon Emil Ammitzbøll, at jeg mener, at det er meget væsentligt at få gjort op med dobbeltstrafbarhedsprincippet, hvis både gerningsmand og offer har tilknytning til Danmark og det derfor er et anliggende, man kan karakterisere som værende et internt dansk anliggende.

Jeg vil bestemt ikke stå her og sige, at der er tale om et kæmpestort problem, og at det vil vælte ind med sager fra udlandet; sådan skal det forhåbentlig ikke være. Men der kan jo f.eks. være tale om et forhold mellem to personer – det kan være to personer, der er gift med hinanden, og hvor det vedrører en voldtægt, der er blevet begået under en ferierejse til Mallorca – og der virker det altså i min verden ganske fornuftigt,